

El Diacrític | Actualitzat el 17/05/2018 a les 18:09

Sense pedagogia no hi ha revolució feminista

«Em dol veure com moltes dones veuen i parlen del feminisme com si fos el gran enemic, allò del què convé allunyar-se, quelcom extern que no les interpel·la per res.» | «Creieu que si no fos per aquelles dones revolucionàries i valentes que es van deixar les seves pells, avui tindríeu tot el què teniu?»



Manifestació a Vic durant la vaga general feminista, el passat 8 de març | Dolors Pena

Escric aquest article per parlar de feminisme. Més concretament per parlar de com les dones que NO es consideren feministes parlen sobre aquesta revolució. Voldria aclarir que escric amb la intenció de fer una crítica totalment constructiva.

Fa anys que he mantingut converses amb dones amb les quals he rebut missatges més o menys encertats, més o menys violents, que sovint m'han crispat i desesperançat. A vegades sento esgotament mental, altres decepció o fins i tot ràbia davant dels atacs que es llancen al feminisme de manera tan gratuïta. Em dol veure com moltes dones veuen i parlen del feminisme com si fos el gran enemic, allò del què convé allunyar-se, quelcom extern que no les interpel·la per res. M'indigna comprovar com un cop més el sistema ens ha tornat a guanyar: cultivar la ignorància és la seva major arma.

Dones, em dirigeixo a vosaltres per dir-vos que és completament normal que no tingueu els coneixements reals sobre què és el feminisme, ja que continua sent l'assignatura pendent del

sistema educatiu. Les feministes ens hem hagut de formar pel nostre compte, invertint els nostres diners i el nostre temps. Ara bé, no culpo només al sistema, també responsabilitzo a les dones que de manera individual es posicionen tan contràriament al feminisme sense tenir un nivell de conscienciació suficient ni formació vàlida per exposar els seus arguments. Perquè quan en una taula d'amigues o companyes es debat sobre feminisme i l'única que es declara obertament com a tal és una minoria aclaparadora, passen coses com les següents. Cada vegada que aquesta aporta una raonament teòric i crític -basat en estudis realitzats per dones pioneres en la teoria feminista-, així només a priori, la majoria es senten legitimades per contradir-lo i creure que aquest és erroni.

Em sembla del tot injust que les dones que, malgrat no han llegit cap autora feminista, no han participat mai de cap taller formatiu, com tampoc han assistit a cap conferència ni encara menys militat en cap col·lectiu feminista, creguin abans que tu què és el feminisme. Un altre clixé que sol succeir en situacions com aquestes: enumerar els errors que comet el feminisme en la seva acció; com si dins del propi moviment no s'hagués fet mai un procés d'autocrítica o com si existís un SOL feminisme.

Per què quan es debat d'altres temes més de caire científic no es donen aquestes discussions, sovint acalorades? Per què admetem que no tenim coneixement d'aquestes àrees i callem i deixem que la persona «experta» exposi els seus arguments donant per suposat que té la raó absoluta? I en canvi en les converses sobre feminisme qualsevol dona creu que té les capacitats suficients per contradir el discurs?

Enteneu-me, no vull dir que en tal situació la feminista sigui la que ha de tenir el poder per parlar i la resta ha de petonejar-li els peus i callar la boca. Simplement, que quan ens omplim de valor per criticar o contradir certes afirmacions tinguem present que potser no partim del mateix punt. I això passa perquè hi ha una gran tendència a desvaloritzar la teoria feminista; com si aquesta fos un recull d'idees delirants d'unes quantes dones amargades i anti-homes que s'avorrien i van decidir escriure només per portar la contrària. Segles d'escriptura i investigacions socials, polítiques, econòmiques, jurídiques i científiques realitzades per dones de tot el món queden menyspreades en el moment en què es sobreentén que les feministes inventem tonteries a mesura que parlem.

Em sembla del tot xocant que les dones no mostrin el seu agraïment al moviment feminista, sinó més aviat el seu rebuig. Potser, amigues meves, caldria frenar i prendre consciència de que tot el que tenim actualment i forma part de la nostra quotidianitat ho devem en gran part al feminisme. Analitzeu per un moment el vostre dia a dia i veureu que si no hagués estat per elles vosaltres avui no gaudiríeu d'una infinitat de drets. Treure's el carnet de conduir; accedir a una carrera universitària; disposar d'una feina remunerada en el mercat laboral; la possibilitat de votar els candidats i candidates del govern i fins i tot formar part de partits polítics; decidir prendre mètodes anticonceptius, així com interrompre l'embaràs.

La llista continua: participar de certs espais públics i d'oci; la possibilitat de crear un negoci propi; tenir una orientació sexual no normativa i no haver-la d'amagar; moure't per les ciutats quan es fa de nit; viatjar pel món sola; dissoldre el matrimoni en el moment que consideris oportú; llogar un pis sense tenir un acompanyant masculí; tenir un compte bancari propi per gestionar els diners, etc. En realitat, a diari prenem decisions que no necessiten l'aprovació ni dels nostres pares ni de les nostres parelles masculines.

En altres èpoques, en canvi, això no era així. Creieu que les vostres àvies podien disposar de tots aquests drets? No creieu que les vostres vides són radicalment diferents? I sincerament creieu que tot això ha canviat de manera natural, per atzar? Em sap greu dir-vos que no, que sense les feministes avui les dones no sé quin paper tindríem en la nostra societat. I sóc plenament conscient que la feina ni de bon tros s'ha acabat aquí, per això els feminismes insisteixen en què la revolució no ha de parar, perquè malgrat algunes creieu que el masclisme és quelcom que ha quedat desfasat, no és així ni de bon tros. Falta molta pedagogia per combatre els

micromasclismes i sensibilitzar a tota la població que hi ha situacions intolerables i que segueixen sent una font d'opressió per a les dones.

D'acord, potser no us hauré convençut i possiblement mai acabareu identificant-vos com a feministes, però si més no, us demanaria que no seguíssiu desacreditant un moviment que segueix lluitant per fer les vides de totes i tots més dignes, lliures i sanes. Per últim, voldria fer un incís d'autocrítica i dir que les feministes seguim tenint un deure pendent que és el d'apropar la nostra ideologia a tota la societat d'una manera més planera, menys abstracta i filosòfica, més vivencial i horitzontal per seguir sumant aliades i aliats.